

Evangelizáló beszéd-sorozatok

„Szorongásunkban keresünk Téged!”
(kilenc beszéd)

Dr. Kováts J. István

1.

„Szorongásunkban keresünk Téged!”

„Oh Uram! a szorongásban kerestek Téged, és halk imádságot mondtanak, mikor rajtuk volt ostorod.”

Ézs 26,16

Talán sohasem nehezedett még a világra annyi gond, annyi nyomorúság, annyi nyugtalanság, akkora bizonytalanság, mint most. Sohasem nőttek meg úgy a gondjaink, mint most magunk, szeretteink, hozzátartozóink miatt. Megszaporodtak testi, lelki nyomorúságaink. A nyugtalanság olyan ijesztő mértéket öltött, mintha eltűnt volna a földről a békesség. Úgy megsokasodtak a bizonytalanság fellegei körülöttünk, mintha tűzhányó fölött járnánk, vagy háborgó tengeren hányódnék életünk hajója.

Sokan kérdezik, miért engedi meg mindezt Isten? Miért ostoroz úgy minket? Bizonyos, hogy Isten tudtával és megengedő akaratából van mindez. Bűneinkért ostoroz minket, de nemcsak azért vannak mindezek, nagy céljai vannak mindezzel. Önmaga felé akar fordítani minket, tőle elpártolt, elidegenedett gyermekeit. Azt akarja, hogy – mint igénk mondja – szorongásunkban és nyomorúságunkban Őt keressük és hívjuk.

Lássuk, milyen könnyen megfeledkezünk Istenről a jólét idején. Lássuk, mik figyelmeztetnek minket elhagyott Istenünkre? És végül lássuk, hogy szorongattatásunkban, hogyan keressük és ostoroztatásunkban, hogyan hívjuk segítségül.

A jólét idején olyan könnyen megfeledkezünk Istenről. Mikor szép csöndesen folydogál életünk, messze szállnak tőlünk a gondok, messze van a nyomorúság, nem kísért a nyugtalanság, nem vesznek körül a bizonytalanság fellegei, olyan könnyen megfeledkezünk Istenről, meg bajban, nyomorúságban sínylődő embertársainkról. Éljük a magunk önző életét, sem Istent, sem segítségre szoruló embertársainkat nem látjuk meg. Egyre ritkábban megyünk Isten házába. A Biblia is elvéve kerül a kezünkbe. Az imádság is elhal lassanként ajkunkon. Istent szép lassan elfelejtjük. Közömbös, valósággal „papíros” keresztyének leszünk.

Hányan mondják: majd, ha megöregszem, és ott settenkedik már körülöttem a halál, akkor is ráérek Istenre gondolni, imádkozni, templomba menni... De ki biztosít téged, Testvér, vagy bárkit közülünk, hogy meg is öregszünk? Hátha téged is elszólít váratlanul Isten kérlelhetetlen követe, a halál? Mi két, repülőtiszt fiunk miatt aggódtunk és fiatal segédlelkész fiunkat tépte szét az utcán egy légiakna... És közülünk, akik itt vagyunk, ki tudhatja magáról, megéri-e a holnapot és eljöh-e megint a templomba? Nemrégiben hallottam egy emberről, aki nagyban vitatkozott a többiekkel, hogy „nincs Isten”! Utána hazament, és fiatal, életerős feleségét halva találta... Most már hiszi a szerencsétlen, hogy van Isten?!

Mi figyelmeztet minket elhagyott Istenünkre? A felelet egyszerű: a szinte napról-napra súlyosbodó gondok, a világon egyre nagyobb méreteket öltő nyomorúság, az egyre aggasztóbbá váló nyugtalanság, az egész emberiségre áthatolhatatlan ködként nehezedő bizonytalanság.

Hogyan figyelmeztetnek minket Istenre? Előbb mi magunk próbálunk – erőink végső megfeszítésével – az elénk meredő nehézségekkel megküzdeni. De valahogy úgy vagyunk ezekkel, mint jómagam voltam egyszer egy Tolna-megyei erdőben. Azon vettem magam észre, hogy egész sereg bögöly vesz körül. Eleinte esernyőmmel próbáltam elűzni azokat. Egyre dühösebben támadtak rám. Utoljára be kellett látnom, hogy bármilyen szégyen a futás, nem segít más, csak az, ha elfutok előlük. Így vannak az emberek a gondokkal, nyomorúsággal, nyugtalansággal, bizonytalansággal: megpróbálnak elmenekülni előlük. Csakhogy ez még nehezebb, mint az én menekülésem volt a bögölyök elől. Nemcsak nehezebb, de egyenesen lehetetlen: utolérnek minket, bárhova igyekezzünk megfutamodni előlük.

Azután a magunk telhetetlenségét érezve másokat hívunk segítségül. Ha meghallják is és el is jönnek, legtöbbször azok sem tudnak segíteni rajtunk. Végső kétségbeesésünkben eszünkbe jut Mennyei Atyánk. A tékozló fiúhoz hasonlóan nekünk is eszünkbe jut: „fölkelvén elmegyek az én atyámhoz...” (Lk 15,18). Egyszer csak feltűnik előttünk az elhagyott atyai ház képe: ott a béreseknek is jobb dolguk van, mint nekünk... Kétségbeesett szemeink meglátják a küszöbön a minket hazaváró Atyát...

A tékozló fiúnak sem jutott addig eszébe az atyai hajlék, amíg egészen a vályúkig nem jutott, és moslékkal sem enyhíthette már éhségét. Az Istentől elfordult világnak is el kell jutnia egészen a moslékos vályúkig, hogy végigzúgjon az egész világon az emberek százezreinek szívéből feltörő, töredelmes bűnbánat szava: „Fölkelvén elmegyek az én Atyámhoz és ezt mondom Néki: Atyám, vétkeztem az ég ellen és Te ellened...” Egyre nagyobb tömegek lelkébe

vág bele Isten fájdalmas panasza: „És háttal vannak felém, nem arccal...” (Jer 7,24b). Egyre többen fordulnak újból Felé. Így indul el ma a világon sok-sokezer ember az elhagyott örökkévaló hajlékok felé, az elhagyott, de a gondok, a nyomorúság, nyugtalanság és bizonytalanság közepette könnyek közt újra megtalált atyai hajlék felé. Akik így indulnak el, azok megtapasztalják az ige igazságát: „Megtudod, hogy én vagyok az Úr, kit akik várnak, meg nem szégyenülnek” (Ézs 49,23b). Százezrek tesznek erről máris bizonyosságot. A bizonyágtévők serege egyre nő...

Igénk második része azt mondja: „Halk imádságot mondtanak, mikor rajtuk volt ostorod”. Százezrek szívéből tör fel a Zsoltáros imádságának szava: „Ne rejtse el a te orcádat tőlem!” (Zsolt 102,3a). Sok-sokezer imádságtól elszokott ajak nyílik újból imádságra.

A régi latin közmondás azt tartja: „Aki nem tud imádkozni, menjen a tengerre.” Ezekben az időkbe Isten nagyon közel hozza hozzánk a tengert: életünk valósággal háborgó tengerré kezd válni. Így tanuljuk meg mi is imádságra emelni újból kezeinket. Eleinte halkán, majd egyre hangosabban mondjuk a tengeren háborgó tanítványokkal: „Uram, ments meg minket; mert elveszünk!” (Mt 8,25b).

Hány embernek jut mostanában eszébe, hogyan kulcsolta össze valamikor édesanyja kis kezeit imádkozásra, és mondta előtte az ima szavait... Azután eszébe jut, hogyan kezdett imádsága egyre gépiesebbé, egyre halkabbá, egyre ritkábbá válni, míg egyszer csak elhalt ajkán... Most újból imára kulcsolódik keze és újra megtalálja az elfeledett szavakat...

Te hol tartasz, Testvér? Csak gyérül, csak halkul, vagy talán már el is halt ajkadon az imádság szava? Hogy fáj ez Mennyei Atyánknak! Hogy szeretne segíteni rajtad, hogy ne foszd meg magad ettől a nagy áldástól. Ezért vesz igénybe egyre keményebb, egyre hatásosabb eszközöket, hogy megtanítson újból imádkozni. Ezért küld reád is próbákat, ezért suhogtatja meg rajtad is ostorát. Hidd el, nem azért, mert nem szeret! Ellenkezőleg: azért, mert nagyon szeret téged is. Igéje is ezt mondja: „Megostoroz pedig mindent, akit fiává fogad” (Zsid 12,6b).

Testvér, köztük vagy-e te is, a Mennyei Atyánkat nemcsak keresők, de hozzá tiszta szívből imádkozni is tudók között? Az Örökkévaló vár. Vár téged, várja imádságodat, hogy felelhessen rá. Neked is nagy dolgokat, megfoghatatlanokat akar mondani, amiket nem tudsz (Jer 33,3). Isten azt akarja, hogy amit halkán a füledbe súg, a háztetőkről is hirdesd azokat (Mt 10,27b). Nekem is mondott lenn a mélységben csodálatos dolgokat, megfoghatatlanokat, azért

nem hallgathatok. Azért hívok mindenkit, akihez elér szavam. Azért hívlak téged is, hogy indulj el Őfelé...

Krisztus kitárt karokkal vág téged is ezen a héten minden este. Imádkozom azért, hogy ne várjon hiába, hogy napról-napra többedmagaddal jöjj...

Ámen

2.

„Isten igéjének ereje!”

„Mert az Istennek beszéde élő és ható, és élesebb minden kétélű fegyvernél, és elhat a szívnek és léleknek, az ízeknek és a velőknek megoszlásáig, és megítéli a gondolatokat és a szívnek indulatait. És nincsen oly teremtmény, a mely nyilvánvaló nem volna előtte, sőt mindenek meztelenek és leplezetlenek annak szemei előtt, a kiről mi beszélünk. Mert nem oly főpapunk van, a ki nem tudna megindulni gyarlóságainkon, hanem a ki megkísértetett mindenekben, hozzánk hasonlóan, kivéve a bűnt. Járuljunk azért bizodalommal a kegyelem királyi székéhez, hogy irgalmasságot nyerjünk és kegyelmet találjunk, alkalmas időben való segítségül.”

Zsid 4,12-13,15-16

A reformáció egyik legnagyobb áldása, hogy napfényre hozza az ígét, melyet a középkori egyház csaknem elásott. Zsinat tiltotta meg a híveknek a Szentírás olvasását. De hiába is vették volna kezükbe: egyfelől nem volt lefordítva anyanyelvükre, így a legtöbben meg sem értették volna, másfelől nem tudtak olvasni. Hatalmas uralkodók, hadvezérek sem tudtak olvasni. Amikor megkezdődik a reformáció, csakhamar lefordítják a Bibliát különböző nemzeti nyelvekre, majd megtanítják az embereket olvasni, hogy kezükbe vehessék Isten igéjét, és megértsék abból Istennek napról-napra hozzájuk szóló parancsait, üzeneteit. A reformáció egyházaiban Isten igéjének hirdetése lesz az istentisztelet középpontja. Ezért hívják ezeket az egyházakat az „ige egyházainak”.

Istenünk nem hallgató, hanem beszélő Isten. Leginkább igéjében beszél hozzánk. Ebben adja tudunkra mindazt, amit Róla, szent Fiáról, Szentlelkéről és az örök életről tudnunk kell. Igéje hatalmas, feltartóztathatatlan erejű. Fölolvasott ígénk is az ige csodálatos erejéről beszél. Elmondja, milyen hatalma van az ígének, ha alázatos lélekkel olvassuk és hallgatjuk.

Elmélkedjünk Isten igéjének erejéről. Lássuk, hogy az ige megvilágosít; az ige nyugtalanít, - de azután megmutatja nekünk a békeesség egyetlen forrását; majd lássuk, hogy az ige egyenesen nekem szól; végül lássuk, mi történik az ige nyomán?

Isten igéje megvilágosít. Igénk mindenekelőtt azt mondja róla, hogy élő és ható. Egyik-másik ige időnként áttüzesedik, megelevenedik életünkben és munkálkodni kezd bennünk. Második amerikai utamra nehezen mertem vállalkozni. Egyszerre megcsendült lelkemben az ige, Krisztus hívása: „Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok...” (Mt 11,28a). Nyomban eltűnt minden aggodalmam és hónapokon át csodálatosan megtapasztaltam biztató ígéretének beteljesedését.

Igénk azt is mondja róla, hogy élesebb minden kétélű fegyvernél: mindenütt vág, ahová elér. Elhat a szívnek, a léleknek, az ízeknek, a velőknek megoszlásáig, a legelrejtettebb zugokba is behatol. Az ige megítéli a gondolatokat, az indulatokat is. Az ige még a röntgensugárnál is erősebb, mert a láthatatlan gondolatokat, indulatokat is meg tudja világítani. Nemcsak nagyobb megvilágító ereje van, mint a röntgensugárnak, de állandó is az ereje, valahányszor hittel hallgatjuk, vagy olvassuk.

Isten igéje nyugtalanít is minket. Hogy rejtegetjük mindannyian testi-lelki fogyatékoságainkat, nehézségeinket, rongyainkat, szükségünket. Mennyire vigyázunk, hogy mások meg ne tudják, meg ne lássák ezeket. A legtöbb ember még magánál a bajnál is nagyobbra tartja ezeket a maga életében. Nem a fájdalmunk a legnagyobb, hanem az a félelmünk, hogy mások is megtudják azokat. Hogy rejtegetik az emberek szegénységüket, rongyos ruháikat, még ha nem is tehetnek arról. Az ige elől hiába akarunk elrejtőzni, vagy valami fogyatkozásunkat elrejtetni, az ige leleplez, és nyugtalanít. Olyan, mint édesanyánk szeme: az elől sem rejthetünk el semmit. Magamról tudom: hiába tettem magam, édesanyám rögtön észrevette és kedves, szelíd szavával azt mondta: Fiam, neked valami bajod van...

Testvér, ha nem nyugtalanít minket az ige, még nem is olvastuk igazán. Ne féljünk a nyugtalanságtól. Csak az a fontos, hogy nyugtalanságunk Isten szerint való legyen, ne pedig a világ szerint való (2Kor 7,10). A nyugtalan lélek nem bírja sokáig: menekülni igyekszik a nyugtalanságtól, keresi a nyugalom örök forrását, Krisztust. Egy holland fiatalember mondta egy svájci világgyűlésen: azzal az elhatározással jött oda hazájából, hogy őszintén elmondja, ami a lelkére nehezedik. Ijedten látta, hogy ott is egész sereg ismerőse van. Elhatározta, hogy

hazautazik. El is indult haza. Az úton nem tudott megnyugodni, kénytelen volt visszafordulni. Most már nem bánja – mondta –, akárhány ismerőse hallgatja is, elmondja őszintén...

Isten igéje megmutatja nekünk a nyugalom örök forrását, a megtestesült igét, Krisztust. Az egész Szentírás, mind az Ó-, mind az Újtestamentum Krisztusra mutat, róla beszél, a belőle kiáradó erőt árasztja belénk. Valóban, a mi Főpapunk, Krisztus megindul a mi gyarlóságainkon, segít és könyörül rajtunk.

Emellett Isten igéje csodálatos módon egyenesen nekem szól, és mindig azt mondja, amire éppen szükségem van. Mindenki farizeus, aki az ígéről azt mondja, hogy az nem néki, hanem másnak szól. Nem Testvér: Isten igéje egyenesen nekem, neked szól. És éppen azt mondja, amire akkor szükségem van nekem is, neked is. A második világháború végén, az egyik nyáron éppen arról prédikáltam kedves új lakóhelyünk gyülekezetében, hogy a mi hitünk megtartja ismeretlen helyen lévő fiainkat is. Ugyanazon a napon, július elsejét írt – több havi hallgatás után – legnagyobb fiunk. Hamarosan írt a másik is. A harmadik fiunk tragikus halálával kapcsolatban küldte Isten egyik testvérünk útján Ezékiel 24. részének 16-17. versét: „Embernek fia! ímé, én elveszem tőled szemeidnek gyönyörűségét hirtelen halállal, és ne sírj és ne jajgass, se könnyed ne hulljon. Fohászkodjál csöndesen, halottakért való sírást ne tégy...” Nagyon nehéz volt az ige komoly és kemény figyelmeztetésért is elfogadnunk, de Isten gazdagon megjutalmazott minket érte: egy év múlva, néhány hónap leforgása alatt négy fiúunokánk született elveszett fiunk helyett...

Mi történik az ige nyomán? Maga a testet öltött Ige szól hozzám az igében. Maga Krisztus hív. Megállít, visszafordít. Az Ő szavára meg tudok állni a tőle egyre távolabb vivő úton, vissza tudok fordulni és el tudok indulni felé. Angyalokkal találkozom útközben, kik az utat mutatják, ajkamat imádkozásra készítenek, szívemből elűzik a szorongást és elkövetett hibáim jóvátételére biztatnak. Az ige hallatára el tudok szakadni sok földi dologtól, hogy Istené és Egyszülött Fiáé lehessenek. Jákóbbal együtt én is küzdeni tudok Istennel életem Jákób-révénél, míg meg nem áld engem is (1Móz 32,26).

Isten csodálatos módon eljuttat hazánk egyik legnagyobb gyülekezetének szószékébe. Majd visszavisz a fővárosba, hogy egy emberöltőn át az ottani lelkészképző főiskola professzora legyek. Csodálatos módon élettársat állít mellém. Visz egyre följebb. Nemzeti életünk egyik legkritikusabb időszakában elvisz rövid időre a törvényhozás házába is, hogy élni akaró nemzetünk lelkiismeretének szava lehessen ott. Azután más dolgokat bíz rám...

Isten igéjének ezt a csodálatos erejét tapasztalták meg az első keresztények az üldözések idején. Ezt tapasztalták meg a reformáció hősei, a mi eleink, amikor elzavarták, bebörtönözték, gályákra vitték lelkipásztoraikat, és egyedül Isten igéje világított számukra. Ez adott bátorságot a reformáció hőseinek, hogy Lutherrel együtt el tudják mondani: „Itt állok, másként nem tehetek!” Ez adott erőt a gályák padjaihoz kötözött lelkipásztorainknak, hogy hitük meg ne inogjon. Ez vezette templom és pásztor nélkül maradt gyülekezeteinknek egész tömegét évtizedeken át...

Sok ember kérdezi manapság: mikor köszöntenek számunkra gondtalanabb, könnyebb idők? A felelet egyszerű: majd, ha az ige nemcsak a mi népünk, de az emberiség életében is olyan hatalommá válik újra, mint igénk mondja. Ezért olvassuk hűségesen az igét nap-nap után. Ezért hallgassuk az igét, valahányszor alkalmunk nyílik rá, hogy az megvilágosítson, nyugtalanítson, de meg is vigasztaljon minket és megszüntesse szorongásunkat.

Ámen

3.

„Ha valaki szomjúhozik...”

„Az ünnep utolsó napján pedig felállta Jézus és kiáltta, mondván: Ha valaki szomjúhozik, jöjjön én hozzám, és igyék.”

Jn 7,37

A sátoros ünnep utolsó napján Jézus föláll a templomban és hangosan kiáltja: „Ha valaki szomjúhozik, jöjjön én hozzám, és igyék!” Ez az ige rámutat arra, mennyire tévednek azok, akik azt hiszik, hogy csak mi keressük, és mi hívjuk Istent. Nem, testvéreim, Ő is keres, Ő is hív minket. Egyik mindnyájunkhoz szóló hívása felolvasott igénk is: „Ha valaki szomjúhozik...”

Elmélkedjünk testvéreim, a szomjúhozóknak Krisztushoz meneteléről. Lássuk, hogy mindnyájan szomjúhozunk. Lássuk, hogy Krisztus az élet vizének örök forrása. Végül lássuk, hogy Krisztus az élet vizét adja mindazoknak, akik hittel mennek hozzá.

Mindnyájan szomjúhozunk. A szomjúság mindenütt rossz, de különösen borzasztó a kietlen sivatagban, hol messze vidéken nincs víz. A keleti világ azt tekinti legnagyobb jótévőjének, aki kutat csinál vagy csináltat számára. Egyik kedves svájci lelkipásztor ismerősöm beszélt el szentföldi nyári nagy szomjúságukkal kapcsolatban, hogyan hasaltak le a békanyálas keréknyomból, a poshadt vízből inni. Egy súlyos operáción átesett asszony elbeszélte, milyen borzasztó szomjúság gyötörte; csak két kanál teát volt szabad innia. Majd megőrült szomjúságában. A dúsgazdagról és a nyomorult Lázárról szóló bibliai történet is arról beszél, miként könyörög a pokolból a dúsgazdag: „Atyám Ábrahám! könyörülj rajtam, és bocsásd el Lázárt, hogy mártsa az ő ujjainak hegyét vízbe, és hűsítse meg az én nyelvemet; mert gyötrettetem e lángban” (Lk 16,24). A szomjúság összehasonlíthatatlanul gyötrőbb még az éhségnél is. Tapasztaltad-e már, Testvér?

Nemcsak a testünk, de a lelkünk is szomjúhozik. A lélek szomjúsága még a test szomjúságánál is gyötrőbb. Egy-egy bűnünk borzalmas szomjúsággal gyötörheti lelkünket. Úgy

vágyunk arról hallani, hogy Isten megbocsátotta bűnünket. Jákóbbhoz hasonlóan minket is kiűznek bűneink a pusztába. Ottani vándorlásaink közben mi is szomjúhozunk Isten üzenete után. Éreztél már ilyen lelki szomjúságot, Testvér?

Ilyen idegenbe szakadt testvéreink vágyódása az ige után. Egyik magyarul is beszélő theológiai professzor ismerősöm írta, hogy Ausztrália fővárosában meglátogatta az odavándorolt magyarokat. Jövetelének hírére felekezeti különbségek nélkül egész sereg ember gyűlt össze. Könyörögve kérték, küldjön számukra lelkészeket. Aki járt valaha Amerikába szakadt véreink között, az hatotta meg talán legmélységesebben, hogyan vágyódnak egy óhazából odament igehirdető prédikációja után...

Krisztus az élet vizének örök forrása: az örök Felhő, az élő Kőszikla. Isten választott népét a pusztai vándorlás közben nappal felhőben, éjjel tűznek oszlopában vezette (2Móz 13,21-22; Zsolt 78,14). Krisztus az örök felhő, akiből az élet vize fakad (2Móz 16,10b). Krisztus volt már az Ószövetségben az a kőszikla, akiből víz fakadt (2Móz 17,6). Jeremiás prófétánál is az élő vizek forrása Isten (Jer 2,13; 17,13). Krisztus halála óta a golgothai kereszt tövéből állandóan víz fakad: az élet vize. A samáriai asszonynak is ezt az újjászülető élet vizét: önmagát, lelkét ajánlja (Jn 4,10-14). Az nem érti meg. Erről a vízről mondja néki Krisztus, hogy „valaki abból a vízből iszik, amelyet én adok néki, soha örökké meg nem szomjúhozik” (Jn 4,14). Akkor kéri ezt a vizet az asszony, de csak azért, hogy ne kelljen a többi nővel együtt Jákób kútjához járnia. Csak azután ismeri föl Krisztusban a bűneit fölfedő és eltörlő „élet vizét”.

Krisztus mindenkinek ad az élet vizéből, aki hittel megy hozzá. Akik isznak ebből, a halálon is diadalmaskodó bátorságot és békességet nyernek ettől. Én is kaphatok ebből a csodálatos vízből, te is kaphatsz, Testvér. Kaphat mindenki, aki hittel megy hozzá. De csak hittel szabad hozzá menni, nem kíváncsiságból, és legkevésbé a magunk érdemében bízva.

Krisztus nekem is adott az élet vizéből. Azért tudok nyugodt arccal járni az emberek között. Azért tudom elég nyugodtan várni nemzetünk, egyházunk sorsának bármely fordulatát. Azért nem török össze a hitem félreállítatásom és tétlenségre kárhoztatásom ellenére sem. Tudok prédikálni sok barátomnak, ismerősömnek néma ajakkal, békességtől és örömtől sugárzó arccal is Isten Egyszülött Fiának a magam és enyéim életében megmutatott sok-sok csodájáról, kegyelméről.

Testvér, ébredt-e már a te lelkedben is vágy az élet eme vize után? Ébredt-e benned vágyakozás annak örök Forrása, Krisztus után? Elindultál-e már Felé? Odaértél-e már a közelébe? Ha nem indultál volna még el, kérd segítségét az elinduláshoz is, az útközben való meg nem fáradáshoz is, a hozzá eljutáshoz is. Hittel indulj el: ne a magad értelmében, hanem egyedül az Ő mindenre elégséges kegyelmében bízva. Ne halogasd! Jöjj ide esténként: Isten Szentlelke itt buzogtatja egész héten át az élet vizét. Jöjj hűségesen, hadd újítsa meg ez a te lelkedet is.

Mindnyájunknak szükségünk van a megújulásra. Régi lélekkel nem bírjuk ki, különösen a maihoz hasonló nehéz időkben az élet kemény, mindnyájunkat szorongató próbáit. Új szívre, új lélekre van ehhez szükségünk: nekem is, neked is, mindannyiunknak, az egész világnak. Nekünk is meg kell hallanunk kegyelmes ígérését, melyet Ezékiel lelkén keresztül hozzánk is intéz: „És adok néktek új szívet, és új lelket adok belétek, és elveszem a kőszívet testetekből, és adok néktek hússzívet. És az én lelkemet adom belétek, és azt cselekszem, hogy az én parancsolataimban járjatok és az én törvényeimet megőrizzitek és betöltsétek” (Ezék 36,26-27). Buzgón imádkoznunk kell azért, hogy nekünk is mindezt megadja kegyelme. Ezeket adja Krisztus az Ő keresztje tövéből kibuggyanó élet vizével mindannyiunknak, akik meghalljuk hívó szavát. Egyre többen hallják és indulnak felé...

Te hallod-e hívó szavát? Milyen sokszor hívott már téged is! Hívott áldásaival. Hívott ígéjével. Hívott, amikor mélységekben jártál és otthagytá érted, a századik juhért a többi kilencvenkilencet. Hívott lelkiismereted halk szaván keresztül. Hívott Szentlelkével. Hívott, mint megfáradtat, megterheltet. Hívott, hogy kövesd te is Őt, és százannyit ad neked is, mint amennyit elhagytál érte...

Lehetetlen, hogy egyik-másik hívását meg ne hallottad volna. Ha meghallottad, nem gondolkodhatsz olyan sokáig. Néked is köztünk a helyed. Olyan jó Krisztus közelében, az élő víz Forrásánál...

Magamról tudom. Áldom érte szent nevét, hogy meghallottam én is hívását. Elindultam én is felé. Megérkeztem én is hozzá. Ittam én is csodálatos élő vizéből... Jöjj te is a fehérruhás csapatba. Mindennél drágább kincs vár rád: békesség, ami után úgy vágyódik mindannyiunknak szorongások között vergődő lelke. Csak te nem vágynál ezután?

Testvér, jöjj, Krisztus néked is kínálja drága kincsét: élő vizét. Ne gyötrődj tovább! Ne sántikálj te se kétfelé! Újuljon meg a lelked: egyedül az Ővé legyen!

Ámen

4.

„Jézus a mi megkísértésünk”

„Jézus pedig Szent Lélekkel telve, visszatére a Jordántól, és vitették a Lélektől a pusztába. Negyven napig, kísértetvén az ördög által. És nem evék semmit azokban a napokban; de mikor azok elmúltak, végre megéhezék. És monda néki az ördög: Ha Isten Fia vagy, mondd e kőnek, hogy változzék kenyérré. Jézus pedig felele néki, mondván: Meg van írva, hogy nemcsak kenyérrel él az ember, hanem az Istennek minden ígérével. Majd felvivén őt az ördög egy nagy magas hegyre, megmutatá néki e föld minden országait egy szempillantásban, És monda néki az ördög: Néked adom mindezt a hatalmat és ezeknek dicsőségét; mert nékem adatott, és annak adom, a kinek akarom; Azért ha te engem imádsz, mindez a tied lesz. Felelvén pedig Jézus, monda néki: Távozz tőlem, Sátán; mert meg van írva: Az Urat, a te Istenedet imádd, és csak néki szolgálj. Azután Jeruzsálembé vivé őt, és a templom ormára állítván, monda néki: Ha Isten Fia vagy, vesd alá magad innét; Mert meg van írva: Az ő angyalinak parancsol te felőled, hogy megőrizzenek téged; És: Közökben hordoznak téged, hogy valamikép meg ne üssed lábadat a kőbe. Felelvén pedig Jézus, monda néki: Megmondatott: Ne kísértsd az Urat, a te Istenedet. És elvégezvén minden kísértést az ördög, eltávozzék tőle egy időre.”

Lk 4,1-13

Mindannyiunk életében vannak kísértések. Isten ezekkel próbálja meg hitünket: megengedi a sátánnak, hogy megkísértsen minket. A sátán nagymértékben él ezzel a kiváltságával: mint ordító oroszlán, szerte jár, keresvén, kit nyeljen el (1Pét 5,8b). Tudatában kell lennünk megkísértéseink lehetőségeinek. Föl kell fegyverkeznünk ezek ellen, nehogy elessünk ezek közepette.

Elmélkedjünk testvéreim arról, hogy mindnyájan megkísértetünk. Ezzel kapcsolatban előbb a sátán kísértéseiről, azután Jézus megkísértetéséről, végül a mi megkísértéseinkről szójunk.

A sátán kísértéseit lehetetlen észre nem vennünk. Mennél közelebb jár valaki Istenhez, mennél inkább Istené kíván lenni, annál többször kísérti meg a sátán. Mennél nagyobb döntések előtt áll, annál erőteljesebben kísérti meg. Tapasztaltad-e már ezt, Testvér? Ha még nem lettek volna kísértéseid, nem is igen tudod elképzelni, hogy igazán vágyódnál Isten után és egész életedet néki szeretnéd szentelni. Figyeld meg: mennél közelebb állsz ehhez, annál hevesebbek lesznek kísértéseid.

Azt is észre kell vened, hogy sehova sem bújhatunk el a sátán elől, hogy utánunk ne jöjjön. Többször még a templomba is utánunk jön. Legszentebb dolgainkba is beleavatkozik, még azokat is meg akarja zavarni. Minden eszközzel el akar minket tántorítani Mennyei Atyánktól és Megváltó Krisztusunktól.

Észre kell vennünk azt is, hogy sokszor a legszentebb fegyvereket, még Isten igéjét is igénybe veszi, csakhogy elcsavarja a fejünket. A sátán nagyon jól ismeri a Bibliát: sokkal jobban, mint közülünk a legtöbben. Már csak ezért is jól kell ismernünk az igét: nemcsak egyes kiragadott részeit, hanem azok összefüggéseit is, nehogy a sátán ki tudja azokat forgatni igazi értelmükből.

Jézust is megkísérti. Mikor Heródes bebörtönözteti Keresztelő Jánost, Jézus érzi, hogy elérkezett tanítói és megváltói munkásságának ideje. Mielőtt ehhez a nagy munkához hozzáfog, a Lélek elragadja a pusztába negyven napra. Mennél nagyobb feladat elvégzésére vállalkozunk mi is, annál komolyabb előkészületnek kell azt megelőznie. Saulusnak is, mielőtt megkezdí a harcát a nemrégiben még üldözött Krisztusáért az egész akkor ismert világon, előbb vakságban, étlen-szomjan kell töltenie három napot. Akkor válik benne tudatossá, mi is történt vele a damaszkuszi úton. Hosszabb időre az arábiai pusztába megy (Gal 1,17), ott készül apostoli munkájára.

A pusztába menő Jézust a sátán is elkíséri oda. Ott vár egy ideig, aztán három dologgal kísérti meg: a kenyérrel, az uralkodással és a mindenek feletti hatalom lehetőségével. A sátán Isten igéjével támogatja kísértéseit. Jézus hasonlóképpen Isten igéjével utasítja vissza mindhárom kísértését.

A mi megkísértésünk is e körül a három dolog körül forog, amivel a sátán Jézust megkísérti. A kenyér, a hatalom, a test kísértése: ezek minden emberi lélek legnagyobb kísértései. Ebben a háromban bukik el a legtöbb ember.

A kenyér, az arany életünknek egyik legnagyobb és legegységesebb kísértése. Mi mindent megtesznek az emberek a kenyérért, az aranyért, a vagyonért! Hányan eladják testüket, lelküket, erejüket, meggyőződésüket, becsületüket. Olyan kevesen tudják Jézussal együtt azt mondani a kísértő sátánnak: „Nem csak kenyérrel él az ember, hanem Istennek minden igéjével” (Lk 4,4). Aki ezt válaszolja a sátánnak, az mindig megtapasztalja, hogy Isten sem őt, sem övéit nem hagyja éhen pusztulni. Szépen mondja a Zsoltáros: „Gyermek voltam, meg is vénhedtem, de nem láttam, hogy elhagyottá lett volna az igaz, a magzatja pedig kenyérekéretővé” (Zsolt 37,25).

Hányan tapasztaltuk ennek igazságát az utóbbi évek során! Boldog örömmel teszek én is bizonyosságot ennek igaz voltáról.

A hatalom is rendkívül nagy kísértő a sátán kezében. Hány ember tagadja meg meggyőződését, adja el lelkét, csakhogy hatalomhoz jusson. Hány ember imádja leborulva a sátánt, csakhogy embertársai felett uralkodhassék, vagy hatalmaskodhassék. Az emberek „fölfelé görnyednek, lefelé taposnak”. És mennyi mentséget találnak erre minden időben. Kitalálják, hogy „mentenek valamit”. Azt mondják: mentik hazájukat, egyházukat, családjukat, ... – Holott a szomorú valóság az, hogy önmagukat nyomják fölfelé, míg vissza nem gördülnek a lejtőn, mint Sisifus sziklája. Milyen kevesen tudják Jézussal együtt azt mondani a kísértő sátánnak: „Az Urat, a te Istenedet imádd, és csak néki szolgálj” (Lk 4,8).

A harmadik kísértés a testünk, a vérünk, ezek könnyelmű igénybevétele. Ez a kenyér mellett a másik nagy, egyetemes emberi kísértés. Máté evangéliumában ez a kísértés jön mindjárt az első után: megelőzi a Lukácsnál említett második kísértést. A sátán azt mondja Jézusnak: a templom tetejéről vesd alá magad a mélységbe. Hány ifjúnak, férfinak, leánynak, asszonynak mondja: vesd bele magad az élvezetekbe! Ne légy oktalan, élvezd az életet, ürítsd ki az örömök poharát, hisz ezért van a tested, a véred, ezért vagy még fiatal. Fájdalom, oly kevesen tudják Jézussal együtt azt mondani a kísértő sátánnak: „Meg ne kísértésétek az Urat, a ti Istenedeket... Szorosán megtartsátok az Úrnak, a ti Istenedeknek parancsolatait” (5Móz 6,16-17).

Kisebb-nagyobb mértékben engem is megkísértett a sátán mindhárommal: arra akart többször rávenni, hagyjam ott a kisebb darab kenyeret nyújtót és válasszam a nagyobb darabot ígérőt. Megkísértett a hatalommal. Megkísértett a testtel. Hálát adok Megváltó Krisztusomnak, hogy kísértéseimben nem hagyott magamra, megsegítő kegyelmét nem vonta meg tőlem.

Az ördög valóban szerte jár és – fájdalom – nagyon sok lelket nyel el. Különösen a mostaniakhoz hasonló nehéz időkben esnek karjaiba tömegesen ifjak, férfiak, leányok, asszonyok. Nincs az az árvízveszedelem, nincs az a földrengés, nincs az a tűzvész, mely nálánál nagyobb pusztítást tudna végezni... Vigyázz Testvér, egy pillanatra se feledd, kié vagy! Ne feledd, hogy sem tested, sem lelked nem a magadé. Ne feledd a Heidelbergi Káté első kérdésére adandó feleletedet: „...nem a magamé, hanem az én hűséges Megváltómnak, a Jézus Krisztusnak tulajdona vagyok, Aki az ő drága vérével minden bűnömért tökéletesen eleget tett és engem az ördögnek minden hatalmából megszabadított, és úgy megőriz, hogy Mennyei Atyámnak akarata nélkül egy hajszál sem eshetik le fejemről...” Azt se feledd, hogy egyedül Istené minden dicsőség, és Ő nem osztja meg dicsőségét mással. A te testednek és lelkednek is egyedül Őt szabad imádnia, egyedül Őt szabad szolgálnia. Utasítsd el a sátánt, hogy angyalok szolgáljanak néked és megszegyenülten távozzék tőled a sátán.

De vigyázz Testvér, a sátán nem távozik örökre: Jézusnál is csak „egy időre” távozott el. Mennél többször győzedelmeskedsz a kísértőn, annál könnyebben aratsz újból meg újból diadalt rajta. Krisztus keresztje az örök menedékhely. Oda nem tud utánad menni, ott biztonságban vagy. Még tökéletesebb biztonságban vagy, ha állandóan az örök Kőszálon: Krisztuson állsz. Ott mindig el tudod mondani Pállal: „Ne légyen másban dicsekedésem, hanem a mi Urunk Jézus Krisztus keresztjében, a ki által nekem megfeszítettett a világ, és én is a világnak” (Gal 6,14). Imádkozz nagyon buzgón azért, hogy Isten Szentlelke segítsen téged is erre. Akkor néked sem árthat már sem a sátán, sem a testi halál...

Ámen

5.

„Péter árulása”

„Mefogván azért őt, elvezeték, és elvivék a főpap házába. Péter pedig követi vala távol. És mikor tüzet gerjesztettek az udvar közepén, és ők együtt leültek, Péter is leüle ő velök. És meglátván őt egy szolgálóleány, a mint a világosságnál ült, szemeit reá vetvén, monda: Ez is ő vele vala! Ő pedig megtagadá őt, mondván: Asszony, nem ismerem őt! És egy kevéssel azután más látván őt, monda: Te is azok közül való vagy! Péter pedig monda: Ember, nem vagyok! És úgy egy óra mulva más valaki erősíté, mondván: Bizony ez is vele vala: mert Galileából való is. Monda pedig Péter: Ember, nem tudom, mit mondasz! És azonnal, mikor ő még beszélt, megszólalt a kakas. És hátra fordulván az Úr, tekinté Péterre. És megemlékezék Péter az Úr szaváról, a mint néki monda: Mielőtt a kakas szól, háromszor megtagadsz engem. És kimenvén Péter, keservesen síra.”

Lk 22,54-62

Mindannyian ismerjük ezt a szomorú történetet. Még szomorúbbá teszi ezt két körülmény. Az egyik az, hogy a tanítványok közvetlenül az Úri szent vacsora szereztetése után kezdenek vitatkozni arról, hogy ki nagyobb közöttük? A másik az, hogy már nem először vitatkoznak erről. Egyik hasonló vitájuk alkalmával, azzal szégyeníti meg őket Krisztus, hogy kis gyermekeket állít közéjük, és azt mondja: „Ha olyanok nem lesztek, mint a kis gyermekek, semmiképpen sem mehettek be a mennyek országába” (Mt 18,3). Máskor meg Zebedeus két fia: Jakab és János kéri Jézust, hogy ők legyenek az elsők Isten országában. Ezeknek megmondja, hogy „aki közületek első akar lenni, mindenkinek szolgája legyen” (Mk 10,44). Az emberek nem akarják ezt a nehéz utat választani, ezért szégyeníti meg közülük a legnagyobbat, Pétert. Megmutatja neki, milyen hamar lehet a legkisebb.

Elmélkedjünk Testvéreim, Péter árulásáról. Előbb lássuk, hogy háromszor tagadja meg Péter Krisztust! Azután lássuk, hányszor tagadjuk meg mi is Őt!

Péter háromszor tagadja meg Krisztust. Az úrvacsora szereztetése után a sátán a tanítványokkal együtt Pétert is megkísérti a nagyravágyással. A vitatkozást halló Jézus azt mondja Péternek: ... „Ímé a Sátán kikért titeket, hogy megrostáljon, mint a búzát; De én imádkoztam érted, hogy el ne fogyatkozzék a te hited: te azért idővel megtérvén, a te atyádfiait erősítsed” (Lk 22,31-32). Péter magabízóan így válaszol: „Te veled kész vagyok mind tömlöczre, mind halálra menni!” (Lk 22,33). Erre mondja Krisztus: „Ma nem szól addig a kakas, míg te háromszor meg nem tagadod, hogy ismeresz engem” (Lk 22,34). Ez a prófécia halálos komolysággal be is teljesedik.

Péter követi Jézust a főpap házába. Odatelepedik az udvaron gerjesztett tűzhöz. Először egy szolgálóleány előtt, kevéssel később más előtt, majd egy óra múlva egy harmadik: egy szolga előtt tagadja meg Krisztust: „Bizony, nem ismerem őt!”; „Ember, nem vagyok!”; „Ember, nem tudom, mit mondasz!” (Lk 22,57-60) – hangzik ajkáról. És a kakas megszólal...

Mi is hányszor tagadjuk meg Krisztust! Krisztus ismer minket, tudja, mi lakik bennünk. Tudja, kik és mik vagyunk. Tudja, hogy nincs bennünk semmi jó (Róm 3,10-12). Egyikünk sem különb, egyikünk sem jobb a másiknál; mindannyian egyformán bűnösök, egyformán gyarlók vagyunk, bármennyire megkísért is minket a sátán azzal, hogy különbnek, nagyobbak, jobbnak képzeljük magunkat másoknál. Miben több akkor a szent a többinél? Csak abban, hogy legalább tud két dolgot: először azt, hogy nincs benne semmi jó, másodsor azt, hogy Jézus az ő bűneiért is meghalt a kereszten. A nagy görög bölcs, Szokratesz csak azért tartotta magát okosabbnak másoknál, mert tudta, hogy nem tud semmit; - a többiek ezt sem tudták.

Csaknem mindannyian megtagadjuk Krisztust, amikor a mellette való kiállásunkból valami hátrány származhatnék, vagy valami veszedelem szakadhatna ránk. Testvéreim, ne mentegetőzzünk: sem én, sem te nem vagyunk különbek, mint Péter volt. Hányszor megtagadjuk mi is Krisztust akár hallgatásunkkal, akár káromló szavainkkal, akár életünkkel!

Hányszor hallgatunk, mikor bizonyosságot kellene tennünk Róla olyanok előtt, akik még nem ismerik, vagy már nem akarják Őt ismerni, és bizonyágtételükkel oda - avagy vissza kellene vezetnünk őket Krisztus keresztségéhez. Hány alkalmunk lenne erre napjainkban, és - fájdalom - hányszor elmulasztjuk! Hányszor hallgatunk mi is „gyáva ebek” módjára, amikor

Gazdánkat az érettünk is keresztalált halt Krisztust olyan sokan és olyan durván bántják: nemcsak Istenfia-voltát tagadják, de káromolni is merik...

Emlékezz rá Testvér, hányszor hallgattál te is, mikor szólnod, bizonyoságot tenned kellett volna Krisztus mellett. Sem Krisztus, sem az Atya nem szorult arra, hogy mi, gyarló teremtményei védelmére keljünk. Sem Istent, sem Krisztust nem kell nekünk megvédenünk: csak megvallanunk. Mennyei Atyjával együtt el tudja ő intézni az ellene támadókat, de elvárja tőlünk, hogy bizonyoságot tegyünk róla. Hányszor nemcsak nem tesszük ezt, hanem szentségtelen ajakkal káromoljuk: hiába föl vesszük, tiszteletlenül emlegetjük nevét. Magyar népünknek egyik legborzalmasabb bűne ez. Messze földön híresek vagyunk erről. Sokszor az emberek élete is egyenes megtagadása Krisztusnak, aki értünk is meghalt a Golgotha keresztjén. Ezért mondotta az emberfölötti lényt hirdető, istentagadó német bölcselő: másképp kellene élniök a keresztyéneknek, hogy újból hinni tudjak vallásukban.

Fájdalom, nemcsak különbek nem vagyunk, de még bűnösebbek vagyunk, mint Péter volt. Mikor Krisztus hátrafordul és rátekin, anélkül, hogy egy szót is szólna, Péter „kimenvén keservesen síra”. Krisztus velünk kapcsolatban is hátrafordul többször, ránk is tekint, mi mégsem sírunk keservesen... Pedig de sok okunk volna erre, de sokunk lelke tisztulna meg a bűnbánat könnyeiben...

Ilyen az ember. Igen, ilyenek vagyunk mi. Tagadod-e Testvér, hogy szemernyivel sem vagyunk jobbak, sőt inkább rosszabbak, mint Péter volt? Mégis van valami vigasztalásunk: Krisztus értünk, a sátántól kikértekért is könyörög, hogy meg ne fogyatkozzék hitünk és idővel mi is megtérjünk, és erősíthessünk másokat.

Ez a gyáva, Krisztust háromszor egymás után megtagadó Péter, miután vett Szentlelket, olyan bátran hirdette a jeruzsálemi tömegeknek a megfeszített, de diadalmasan föltámadt Krisztust. Olyan bátran mondotta a főpapnak és a többieknek: „Nem tehetjük, hogy amiket láttunk és hallottunk, azokat ne szóljuk!” (ApCsel 4,20). Könyörödjünk testvéreim, hogy Isten küldje el mireánk is Szentlelkét, és tegyen minket is Krisztus bátor bizonyágtevőivé.

A Csoport Mozgalom gurnigeli gyűlésén jelen volt Brunner Emil, a világszerte nagy tekintélynek örvendő zürichi teológiai professzor. Őt is felkérték előadás tartására. Mielőtt előadását megkezdte, azzal a mindnyájunkat mélységesen megható alázatos vallomással kezdte: Tegnap reggel, mikor az erdőben járkáltam, találkoztam egy fiatal magyar lelkésszel, Horváth Lászlóval. Azt kérdezte tőlem: Professzor úr, miért jár olyan gondterhesen, mintha önnek kellene

az egész világ terheit hordoznia? Nem tudja, hogy Krisztus Urunk éppen azért jött közel kétezer éve a világra, hogy azokat vállaira vegye? – Igaza volt annak a fiatalembernek, - mondotta. Olyan voltam, mintha a londoni nagy vendéglők déli és esti étlapjait nagy kartonlapokon a hátukon hordozó „menüemberek” egyike lennék én is: csak hordoztam én is Krisztus étlapját, de magam nem ettem belőlük... Ígérem, hogy ezentúl másképp lesz... Sokunk lelkéből tört föl a sóhaj: bárcsak nálunk is másképp lenne ezentúl!

Mikor a hugenotta hitvalló nők börtönében, a Földközi tenger partjához közel lévő Tour de Constance-ban jártam, meghatódott lélekkel álltam meg azelőtt a hely előtt, ahova egy negyven évig ott raboskodott hugenotta asszony, Durand Mária a körmeivel kaparta be a kemény kőbe: „Résistez!”- Álljatok ellen szót. Hány lelket erősített ezzel akkor is, míg köztünk élt, azóta is, hogy ő sem él már... A maihoz hasonló válságos időben újra áttüzesedik ez a „Résistez!” szó. Egyszer talán szabadságunk, máskor talán már csak az életünk árán állhatunk ellen. Lehet, hogy elveszünk, de egyet nem veszünk el: örök életünket.

Testvéreim, amikor szükséges, álljunk ellen mindnyájan: ne tagadjuk meg soha Krisztust. Így a mi számunkra is biztosítva van az örökélet...

Ámen

6.

„A megváltó szeretet”

„Krisztusért járván tehát követségben, mintha Isten kérne mi általunk: Krisztusért kérünk, béküljete meg az Istennel. Mert azt, a ki bűnt nem ismert, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk ő benne.”

2Kor 5, 20-21

Pál apostol már a Korinthusbeliekhez írt első levelében azt írja, hogy úgy tekintsék őt, mint Krisztus szolgáját és Isten titkainak sáfárját (1Kor 4,1b). Minden lelkipásztornak, sőt minden hívő léleknek ennek kellene lennie. Ebben a második, voltaképpen harmadik levelében, mint Krisztus követségében járó, és a békéltetés szolgálatát végző, arra kéri a korinthusi gyülekezetet, hogy béküljenek meg Istennel. Ő maga is megbékélt Istennel és így vette tőle a békéltetés szolgálatát.

Az apostol minket is arra kér, hogy béküljünk meg Istennel. Véle való megbékélésünk szükségessége mellett döntő érvként azt hozza föl, hogy Isten az Ő bűnt nem ismerő Egyszülött Fiát bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága lehessünk Őbenne. Mennyei Atyánk legdrágább kincsét áldozta föl ezért. Tekintsünk bele ebbe a mélységes értelmű indokolásba.

Elmélkedjünk Isten megváltó szeretetéről. Lássuk, hogy Isten igazsága és szentsége nem hagyhatja a bűnt büntetlenül. Lássuk, hogy mivel saját magunk nem tudunk eleget tenni bűneinkért, örök halállal kellene mindannyiunknak bűnhődnünk. Lássuk végül, hogy Isten könyörülő szeretete legdrágább kincsét, Egyszülött Fiát tette értünk bűnné, hogy megmenekedhessünk az örök haláltól.

Isten nem hagyhatja büntetés nélkül a bűnt. Ő az ég és a föld Ura, a világ teremtője, örök tisztaságban és szentségben uralkodik. A bűn büntetlenül hagyása ellenkeznék azzal, hogy Ő az örök igazság. Láttuk, hogy mindannyian bűnösök vagyunk; többször megtagadjuk Mennyei Atyánkat és szent Fiát, áthágjuk szent parancsait.

Az ember sok mindent megpróbált, hogy kiengesztelje a bűneiért méltón haragvó Istent. Kezdet óta áldozatokat mutat be néki. Igyekszik jót cselekedni, de hamarosan rá kell jönnie, hogy saját erejéből: jócselekedeteivel nem tud eleget tenni bűneiért, amelyeket gondolataival, szavaival, cselekedeteivel, a jóra kínálkozó alkalmak elmulasztásával nap-nap után elkövet. Az embernek hamarosan rá kell jönnie arra, hogy minden jóra való igyekezete hiábavaló erőlködésnek bizonyul. Reménytelen volna sorsunk, ha Isten nem könyörült volna rajtunk.

De Isten könyörült. Eleve tudta, hogy a teremtendő ember föllázad majd ellene, ezért már a világ fundamentumának megvettetése előtt elhatározta titkos tanácsában, hogy Egyszülött Fia útján megváltja a bűnös emberiséget. Elküldi Őt a földre, hogy váltságahalálával eleget tegyen a világ bűneiért. A Fiú elvállalta ezt. Az idők teljességében a földön asszonytól születve szolgálai formát vett magára, hasonlatos lett hozzánk, kivéve a bűnt. Ártatlan vállaira vette az egész világ bűneit.

Krisztus földi életében is bűnnélküli volt. Joggal kérdezte a zsidók ellen tartott feddő beszédében: „Ki vádol engem közületek bűnnel?” (Jn 8,46a). Már Ésaías azt írja róla: „nem cselekedett hamisságot, és álnokság sem találtatott szájában” (Ézs 53,9b). Péter apostol is megismétli ezeket a szavakat: „Bűnt nem cselekedett, sem a szájában álnokság nem találtatott” (1Pét 2,22). Krisztus, - mint az apostol írja tovább: „Bűneinket maga vitte fel testében a fára, hogy a bűnöknek meghalván, az igazságnak éljünk” (1Pét 2,24). A kereszten ment végbe a nagy csoda: az engesztelés egyszeri, tökéletes áldozata. Amint az Ótestamentum főpapja az engesztelés napján rárakta a bakra az egész nép bűneit és fölládozta azt, így tett Mennyei Atyánk is Jézussal. Mint az ige mondja: „az Ő sebeivel gyógyulánk meg” mi, tévelygő juhok valamennyien, kik „lelkünk pásztorához és felvigyázójához” odatalálunk (1Pét 2,25b).

Testvéreink közül sokan nagyon szeretnék, ha ők maguk is tehetnének valamit üdvösségük elnyerése érdekében. De Isten ingyen kegyelméből adja az üdvösséget. Ehhez a magunk részéről semmit sem tehetünk. Vagy elfogadjuk ezt, vagy nem: Mennyei Atyánkkal nem alkudozhatunk. Nem írhatjuk elő neki, hogy mit kívánjon tőlünk. Olyan volna ez, mintha a halállal viaskodó beteg válogathatna az orvosban vagy az orvosságban... A pusztai vándorlás közben Isten a zúgolódó népre büntetésként tüzes kígyókat bocsájt. Ha valaki vitatkozni kezdett volna arról, hogy miért kell a biztos haláltól szabadulni vágyóknak az érc kígyóra föltekinteniök, menthetetlenül elveszett volna, míg, aki alázatosan elfogadta ezt, megmenekült (4Móz 21,8-9).

Igen Testvér, ez az én, ez a te, és ez minden bűnös embernek egyetlen reménysége. E nélkül borzalommal lehetne csak gondolnunk arra az időre, amelyről a középkori szép ének így szól:

„Midőn az ég és föld meg fognak indulni,
S eljössz a világot lángokban ítélni...”

Borzalommal lehetne csak arra gondolnunk, hogy a gonoszok, avagy a jók oldalára fogunk-e kerülni? Ezért ne halogassuk a mi örök érc kígyónkra: Krisztusra tekintést. Az egyik evangélistától megkérdezte valaki: mikor kell Istenhez fordulnia? Azt válaszolta: elég, ha az utolsó órában. De melyikünk tudja, mikor lesz az utolsó órája? Egyikünk sem...

Az Isten ingyen kegyelmében való bizakodásunk nemcsak legfőbb, de egyetlen reménységünk. Fájdalom, nem minden embertársunké... Te, Testvér hiszed-e, vallod-e? Milyen más lenne a világ, ha minden ember valóban ebben reménykednék: nem emberekben, nem háborúkban, amelyeket mindenkor mindenki elveszt, nem ilyen vagy olyan fegyverekben. Ha mindenki Jézus Krisztus keresztségében bizakodnék, Aki által megfeszített számunkra a világ és mi is a világ számára... Ha mindenki meghallaná – Zinzendorf misszionáriussal együtt – a megfeszített Krisztus ajkáról a kérdést: „Ezt tettem érted, te mit tettél én értem?”

Ez a kérdés az én lelkemet is szorongatta többször. De hiába erőltettem emlékezetem, hiába idézem föl régebbi, jónak hitt cselekedeteim, édeskeveset gyűjthettem össze emlékezetemben arról, mit tettem én Krisztusért. Minél többet gondolkoztam ezen, annál világosabban csendült föl lelkemben annak az igének a szava, amit Jézus mondott Zákheusnak: „Azért jött az embernek Fia, hogy megkeresse és megtartsa, ami elveszett” (Lk 19,10). Rájöttem, hogy nem értelmeztem jól a kérdést, és nem jó helyen kerestem a feleletet. Földi értelemben vett jót nem tehetek Krisztusért. Csak egyet tehetek: Péterrel együtt én is Krisztusnak, az élő Isten Fiának vallom Őt (Mt 16,16), Aki nékem is Uram, Királyom, személyes Megváltóm. Egyedül Őbenne, Istentől küldött örök Kőszálunkban szabad nékem is bíznom. Talán sohasem éreztem ezt annyira, mint amikor a zürichi Vasárnapi Iskolai Világkongresszusról egyik lelkésztestvéremmel kirándultunk a schaffhauseni vízeséshez. A Rajna hatalmas vize két szikla közül zuhog itt alá óriási robajjal több méter mélységbe. A vízeséssel szemben két izmos karú svájci férfi várja csónakjával azokat, akik az árral szemben is meg akarják közelíteni a vízesés aljánál a sziklákat. Mi is vállalkoztunk erre.

Több hatalmas evezőcsapás után mi is odaérkeztünk a csónakkal. A sziklába vájt lépcsőkön mi is fölmentünk az egyik szikla tetejére. Ott morajlott körülöttünk a víztömeg ezer foszlánnyá tépve. Mi biztonságban éreztük magunkat a sziklán. Az az érzés lett itt bennem úrrá: ilyen, amikor Krisztusra, az örök Kősziklára állunk...

Vajha mi, akik itt vagyunk, mindannyian ebben reménykednénk és mindannyian meghallanók az értünk is megfeszített Krisztus ajkáról ezt a kérdést, így akkor mi is a szorongó emberből Isten igazságává válnánk Krisztusban, a Golgotha keresztjén értünk is elszenvedett egyszeri tökéletes áldozatának alázatos elfogadása révén. Nem tudnánk nyugodni addig, míg bizonyoságot nem teszünk róla ajkunkkal, cselekedeteinkkel, egész életünkkel. Adja az Ő végemérhetetlen kegyelme, hogy így legyen...

Ámen

7.

„Ne félj, mert megváltottalak...”

„Izráel: Ne félj, mert megváltottalak, neveden hívtalak téged, enyém vagy! ...Mivel kedves vagy az én szemeimben, becses vagy és én szeretlek...”

Ézs 43,1b és 4a

A világ mindig tele volt, tele van, és amíg fennáll, tele lesz szorongással, félelemmel. Mennyi már a gyermekben a félelem. Különösen az ideges gyermekben. Tizenkét unokánk közt van egy rendkívül okos kislány. Már bölcsőjében borzasztóan megijedt egy szitakötőtől. Egész kicsiny korában feltűnően félt a repülőgéptől, vagy csak a porszívógéptől a bűgásától is. Később is félt mindig a magánytól, a sötétől, a kitörő vihartól. Néha maguk a szülők nevelik bele gyermekeikbe a félelmet ijesztgetéseikkel. Többször a rokonok, barátok is hozzájárulnak ehhez.

Nem csodálhatjuk, hogy a mai ítéletes időkben annyi a nyugtalanság, a félelem az egész világon. De igénk biztató szava azt mondja: „Ne félj, Izráel...”

Kicsoda Izráel? Ez a szó azt jelenti: Istennel tusakodó, Istennel küzdő. Isten adja Jákóbnak ezt a nevet, mikor hosszú vándorlásából hazatérőben a Jabbók révnél egész éjjel tusakodik vele. Mindenkit megillet ez a név, aki Jákóbbal együtt ma is azt tudja mondani szíve mélyéből az Úrnak: „Nem bocsátlak el Téged, míg meg nem áldasz engem” (1Móz 32,26b és 35,10b). Természetesen nem a testi, hanem a lelki Izráelhez való tartozásunkat jelenti ez a név.

Miért ne féljen Izráel és miért ne féljenek a lelki Izráelhez tartozók? Igénkben három okot említ Isten: mert megváltottalak; mert neveden hívtalak; mert enyém vagy. Ezt a három okot három indító okkal támasztja alá: mert kedves vagy az én szemeimben; mert becses vagy; mert én szeretlek. Lássuk ezeket egyenként.

Mi a három ok? Az első: „mert megváltottalak”. Jákób és a test szerint való Izráel helyett még csak Egyiptomot, Kúst és Sébát adta váltságul, tehát embereket és országokat. Érettünk, a lelki Izráel tagjaiért már a hozzá legközelebb állót: Egyszülött Fiát, az Úr Jézus Krisztust.

Roppant nagy árat kellett Krisztusnak fizetnie: a legborzasztóbb kínok közt, a Golgotha keresztyén meg kellett halnia, hogy kiengesztelje Atyját „érettünk, helyettünk, miattunk”.

A második ok: „mert neveden hívtalak téged”. Ez azt jelenti, hogy nem vagyok egy a sok millió közül, hanem név szerint ismer engem Isten. Keresett és meg is talált. Isten nem csak általánosságban váltotta meg a világot, nemcsak a bűnös emberiségért adta oda Egyszülött Fiát, hanem személy szerint én érettem is. Én érettem is elhangzott a kereszten az „Elvégeztetett!” Az én nevemet is hívta, hogy lássam és érezzem azt az áldozatot, amit irántam táplált szeretetéből is hozott.

A harmadik ok: „mert enyém vagy”. Istené vagyok nemcsak azért, mert teremtett engem, de még inkább azért, mert „nem veszendő holmin, ezüstön vagy aranyon váltattunk meg, hanem drága véren, mint hibátlan és szeplőtelen bárányén, a Krisztusén” (1Pét 1,18-19). Mindenestől: testestől, lelkestől nem a magamé, nem másé, hanem egyedül Istené vagyok. Ő törődik is velem, tudta és akarata nélkül egy hajszálam sem eshetik le. Kitől és mitől félnék, mikor ég és föld Ura az én Uram?

És mik Isten megváltó kegyelmének indító okai? Az első: „mert kedves vagy az én szemeimben”. Bármennyire bűnösök vagyunk is, bármennyire elhatalmasodott rajtunk a bűn és elhomályosodott lelki életünkben Isten Szentlelke, mégis kedvesek vagyunk szemei előtt: minden más teremtménynél kedvesebbek vagyunk számára.

A második indító ok: „mert becses vagy”. Minden embertársunkkal együtt végtelen nagy értékek vagyunk, mert saját Lelkét adta belénk. Ha még olyan bűnösök vagyunk is, értékesebbek vagyunk a világ minden kincsénél. Azt mondhatjuk, egy toprongyos ember is többet ér az Ő szemében, mint a világ legnagyobb és legértékesebb gyémántja.

A harmadik indító ok: „mert én szeretlek”. Ellene való lázadásunkkal, hűtlenségünkkel, bűneinkkel sokszorosán megérdemelnénk, hogy elvessen minket magától: Ő mégis szeret minket. Szeret, mint az igazi édesanya legelvetemültebb gyermekét is szereti.

Csodálatos erő van az ige szavaiban. Egy ismert külföldi evangelizátor (Seitz János) leírta egy kórházban haldokló, bukott nő megtérését. A nő még a samáriai asszonynál is bűnösebb életet élt, mert mindenkié volt. Az őt felkereső evangelizátor Istentől kért ígét a haldokló számára. A most olvasott ígét sugallta néki. „Ne félj, mert megváltottalak, neveden hívtalak téged, enyém vagy” (Ézs 43,1b). Lelke valósággal föllázadt az ellen, hogy ezt a drága ígét vigye ennek a nőnek. Más ígét kért Istentől, de nem kapott. Újból kért. Azt a választ kapta: már adtam

néked ígét. Végül érezte, hogy engedelmeskednie kell. Amikor fölolvasta az ígét a haldoklónak, az tágra nyílt szemekkel hallgatta. Azután takarója alá bújt, elkezdett keservesen zokogni. Egy idő múltán gyöngé ujjával lelökte magáról a takarót. Csak úgy sugárzott az arca... Azután párnájára hanyatlott feje, és meghalt...

Isten hívó gyermekei is ezért tudtak és tudnak annyit szenvedni és annyi áldozatot hozni Mennyei Atyjukért és Megváltó Krisztusunkért. Ezért tudták annyian hitük bizonyosságként mindenüket elhagyni, még életüket is föláldozni. Ez adott erőt egymillió francia hittestvérünknek, hogy evangéliumi hitükért otthagyják hazájukat, minden vagyonukat, elmenjenek a szomszédos országokba, sőt távolabbra is új hazát keresni. Ez adott erőt ötezer hugenotta férfinak, hogy tiltott istentiszteleten való részvételükért vállalják a gályarabságot. Ez adott erőt mintegy száz hugenotta lelkipásztornak, hogy tiltott igehirdetésért vállalják a mártírhalált. Ez adott erőt több ezer „zarándok atyának”, hogy angol és holland földről átmenjenek tengerentúlra új hazát alapítani. Ez adott erőt a mi eleink közül is olyan sokaknak, hogy hitükért, egyházukért börtönt, gályarabságot vállaljanak, a csaták mezején meghaljanak. Ez ad erőt ma is sokaknak, hogy nehéz időkben is énekelni tudjuk a 62. Zsoltár szavaival: „Az én lelkem szép csendesen nyugszik csak az Úristenben...”

Tudod-e Testvér Isten segítségével szorongattatásaid közepette is csendességben, békességben hordozni életed terheit? Tudod-e te is elkészíteni szíved a közelgő Szent Vendég számára? Krisztus ott áll szíved ajtaja előtt és zörget. Halkan, alázatosan, türelmesen zörget. Meghallod-e, kinyitod-e szíved ajtaját? Ha meghallod, betér hozzád és megosztja véled szerény vacsorád, és ad neked is az Ő csodálatos vacsorájából, melyből, ha valaki eszik, soha többé éhséget és szomjúságot nem érez... Be akarod-e bocsátani Őt? Világosságot, melegséget, életet visz szívedbe, ha te is el tudod énekelni szíved mélyéből: „Várj ember szíve készen, mert jő a Hős, az Úr!”

Buzgón imádkozom, s imádkoztatok ti is, hogy minél többen tudjuk szívből énekelni:

„Oh Jézusom, szegényed kér, vár, epedve hív,

Te készítsd el: Tenéked lesz otthonod e szív.

Jer hű szívembe hát! Habár szegény e szállás,

De mindörökre hálás, úgy áldja Krisztusát!” (312. ének 4. vers)

Buzgón imádkozom, imádkoztatok ti is azért, hogy – Mária Magdolnához hasonlóan – nekünk is legyen csókunk lába számára, nekünk is legyen fölajánlandó olajunk feje számára... Akkor a mi szívünkbe is eljő biztosan...

Ámen

8.

„Erősségünk a nyomorúságban”

„Mert az Isten, a ki szólt: setéségből világosság ragyogjon, ő gyújtott világosságot a mi szívünkben az Isten dicsősége ismeretének a Jézus Krisztus arcán való világoltatása végett.

Ez a kincsünk pedig cserépedényekben van, hogy amaz erőnek nagy volta Istené legyen, és nem magunktól való.

Mindenütt nyomorgattatunk, de meg nem szorítottatunk; kétségeskedünk, de nem esünk kétségbe;

Üldöztetünk, de el nem hagyatunk; tiportatunk, de el nem veszünk.

Mindenkor testünkben hordozzuk az Úr Jézus halálát, hogy a Jézusnak élete is látható legyen a mi testünkben.”

2Kor 4,6-10

Fölolvasott igénk a korinthusbeliekhez írt második levélből való. Ez voltaképpen már a harmadik levele Pál apostolnak hozzájuk. A második levél elveszett, vagy részben elveszett. Alkalmasint ebből a levélből került a négy utolsó fejezet a második levél végére.

Az eredetileg második, elveszett levél nagyon kemény hangú volt. A korinthusbeliek őszinte büntudattal fogadták az abban foglalt komoly intéseket. Kedves tanítványa, a Korinthusban munkálkodó Titus értesíti erről Pált. Az apostol megbocsát a korinthusbelieknek. Nem sokkal a második levél után írt újabb, eredetileg harmadik levele a gyöngédhangú megbocsátás mellett mintegy megmagyarázza egész tanítását és eljárását. Úgy is mondhatnók, ez a levele személyes bizonyoságtétel ezek mellett.

A negyedik rész elején is beszél arról, hogy hűségesen hirdeti Isten örömuzenetét. Nem önmagát prédikálja, hanem a megfeszített és föltámadott Úr Jézus Krisztust (2Kor 4,5). Ezután tér rá az igénkben foglalt három bizonyoságtételre. Majd ezek erőforrására mutat rá.

Pál első bizonyoságtétele az, hogy Isten maga gyújtott szívében világosságot, hogy lássa Krisztus arcán világolni az Örökkévaló dicsőségét. A damaszkuszi úton történt ez vele. A teremtés hajnalán világosságot gyújtó Isten (1Móz 1,2-3) Pál szívében is világosságot gyújt: a

Krisztus követőinek üldözésére induló Pálnak vakító fényességben megjelenik maga Krisztus a damaszkuszi úton. Pál a világosságtól szeme világát veszítve a földre esik, mint félholt (ApCsel 9,3-4). Hadd kérdezzem meg tőled, Testvér, gyújtott-e már Isten a te szívedben is világosságot az evangélium olvasása vagy hallgatása közben afelől, hogy Isten dicsősége Krisztus arcán ragyogott föl s ez a világosság minden prófétai szó világosságát elhomályosította, mert ebben maga az élő és teremtő Isten öltött testet? Avagy talán még mindig csak tanítómestert vagy példaképet látsz te is Krisztusban? Adtál e már hálát Istennek azért, hogy átérezted az evangélium örömeit, és többet hallottál abban, mint a prófétai szóban, amelyről Péter is beszél (2Pét 1,9).

Pál második bizonyágtétele az, hogy Isten ezt a világosságot cserépedénybe helyezte, hogy az erő nagy volta Istené legyen, nem pedig emberé. Pál arról is bizonyágot tesz, hogy egyedül Istené minden dicsőség, minden igazság, a miénk – mint Dániel próféta is mondja – csak orcánk pirulása (Dán 9,7-8). Hadd kérdezzem meg tőled Testvér, ilyen cserépedénynek érzed-e magad te is? Átadsz-e minden dicsőséget Istennek, avagy annak egy részét magadnak akarod megtartani? Mint a világ fiaiban, nem ágaskodik-e benned is a még mindig örökké lázadó, magát Istennek képzelő „én”-ed? Könyörögj velem együtt buzgón azért, hogy Pállal együtt ne csak elnyerd te is az isteni világosságot, de azért is, hogy arra tanítson meg Isten és sohase engedje elfeledned, hogy ezt a világosságot nálad is cserépedénybe rejtette, hogy minden dicsőség egyedül az övé legyen. Ha törékeny cserépedénynek érzed magad igazán, ez nem is maradhat el.

Harmadszor arról tesz bizonyágot Pál, hogy tenger sok szorongattatásában hogyan segítette meg Isten titokzatos ereje. A 8-9. versben egész csokorba köti ezeket a bizonyágokat: „Mindenütt nyomorgattatunk, de meg nem szorítottunk; kétségkedünk, de nem esünk kétségbe; üldöztetünk, de el nem hagytunk; tiportatunk, de el nem veszünk” (2Kor 4,8-9). Pál méltán elmondhatja mindezt, mert alkalmasint az elveszett második levélből valók a mostani második levél 11. részének 23-27. versei is: „Krisztus szolgálói-é? ...én még inkább; több fáradság, több vereség, több börtön, gyakorta való halálos veszedelem által. A zsidóktól ötször kaptam negyvenet egy híján. Háromszor megostoroztak, egyszer megköveztek, háromszor hajótörést szenvedtem, éjt-napot a mélységben töltöttem; Gyakorta való utazásban, veszedelemben folyó vizeken, veszedelemben rablók közt, veszedelemben népem között, veszedelemben pogányok között, veszedelemben városban, veszedelemben pusztában, veszedelemben tengeren,

veszedelemben hamis atyafiak közt; fáradtságban és nyomorúságban, gyakorta való virrasztásban, éhségben és szomjúságban, gyakorta való böjtölésben, hidegben és meztelenségben” (2Kor 11,23-27).

Valóban megráz és megszégyeníti minket, akik olyan nagyra értékeljük Krisztusért való szenvedéseinket. Már a második Korinthusbeliekhez írott levél 1. részének 8. versében is beszél Pál az Ázsiában reá leselkedett, nagyon komoly, halálos veszedelemről: „erőnk felett megterheltettünk úgy, hogy életünk fölül is kétségben valánk”. El tudod-e mondani magadról Testvér ennek a tizedrészét is? Mégis mennyi panasz, mennyi lázadozás gyülemlik föl szívedben, ha Isten keze újból reád nehezedik. Szorongattatásodban és ostromoztatásodban hányszor elfelejtetted, hogy „a kit szeret az Úr, megdorgálja, megostoroz pedig mindent, akit fiává fogad” (Zsid 12,6). Hányszor elfelejtetted, hogy Isten nem próbál meg egyikünket sem fölöttébb, mint elbíráhatnók és a kísértéssel együtt a kimenekedést is megadja nekünk (1Kor 10,13). Könyörögi buzgón Mennyei Atyánkhoz, hogy te is tanuld meg ezeket, és Pállal együtt te is boldog bizonyágtevője lehess.

Végül rámutat Pál arra az erőforrásra, ami minden szorongattatás és ostromoztatás elviselésére képessé teszi: arra, hogy ő mindenkor testében hordozza Krisztus halálát, azért válik Jézus élete is nyilvánvalóvá benne. Érzed-e Testvér, hogy „én”-ned, régi embered is megfeszítettett Krisztussal a kereszten, ezért látszik meg halandó testedben is Krisztus élete és ereje? Vagy még mindig csak ott tartasz, hogy: igen, Krisztus meghalt értem is, - de nem akarsz még meghalni vele együtt, és mégis szeretnéd, hogy Krisztus e nélkül is láthatóvá váljék benned és az Ő ereje lakozzék benned? Nem, Testvér, Krisztus keresztyén néked is meg kell halnod a világ számára, és a világnak is meg kell halnia a te számodra. E nélkül sohasem lehetsz igazán Krisztusé. Te is, én is, csak úgy „dicsőülhetünk meg”, ha Krisztussal együtt szenvedünk (Róm 8,17) és Pállal együtt mi is a testünkben hordozzuk Krisztus bélyegeit (Gal 6,17). Ezen nemcsak neked, nemcsak nekem kell átesnünk, hanem mindenkinek, és csak ezután lehet mindnyájunké már itt a földön az örökélet minden ereje, minden öröme, minden békessége...

Testvér, hadd tegyek bizonyágot, hogy megéri. Aki testében hordozza Krisztus bélyegeit, nem tud a bajbajutott, a nyomorgó mellett testvéri részvét és segítőkészség nélkül elhaladni. Sundar Singh a nagy indiai próféta himalájai útján találkozott két emberrel. Az egyik nagyon elfáradt, nem bírta az utat folytatni. A másik önzően magára hagyta. Sundar Singh szíve megesett rajta: fölvette hátára. A nagy hidegben ez mentette meg az életét. Súlyos terhével csak lassan

jutott előre, de annak a teste az ő testét is melengette. Egyszerre csak megpillantotta a bajbajutottat önző módon elhagyó másik embert: útközben megfagyott... Aki másokon segít, önmagán is segít.

Könyörögjetelek velem együtt testvéreim, hogy ezt a nagy igazságot mindannyian megtapasztaljuk. Isten mindegyikünk elé vezérel olyanokat, akikkel kapcsolatban várja tőlünk, hogy segítsünk rajtuk. Testvéreim, ne menjünk el mellettük részvét nélkül, mint a pap meg a lévita a Jeruzsálemből Jerikóba menet rablóktól megtámadott mellett. Töltsük be mi is az irgalmas szamaritánus szerepét: tegyük meg mi is, ami erőnkben telik, hogy rajtuk is könyörülhessen Krisztus, akivel magával cselekedtünk jót, amikor lehajoltunk bajbajutott embertársainkhoz...

Ámen

9.

„A búcsúzó Krisztus három ígérete”

„Az én Atyámnak házában sok lakóhely van; ha pedig nem volna, megmondtam volna néktek. Elmegyek, hogy helyet készítek nektek. És ha majd elmegyek és helyet készítek nektek, ismét eljövök és magamhoz veszek titeket; hogy a hol én vagyok, ti is ott legyetek.”

„És én kérem az Atyát, és más vigasztalót ad néktek, hogy veletek maradjon mindörökké. Az igazságnak ama Lelkét: a kit a világ be nem fogadhat, mert nem látja őt és nem ismeri őt; de ti ismeritek őt, mert nálatok lakik, és bennetek marad. Nem hagylak titeket árvául; eljövök ti hozzátok.”

„Ama vigasztaló pedig, a Szent Lélek, a kit az én nevemben küld az Atya, az mindenre megtanít majd titeket, és eszetekbe juttatja mindazokat, a miket mondtam nektek.

Békességet hagyok nektek; az én békességemet adom nektek: nem úgy adom én nektek, a mint a világ adja. Ne nyugtalankodjék a ti szívetek, se ne féljen!”

Jn 14, 2-3, 16-18, 26-27

Krisztus csodálatos gyöngédségét mutatja az, amit Ésaías is megjövendöl vele kapcsolatban, hogy „a megrepedezett nádszálát nem töri el és a pislogó gyertyabelet nem oltja ki” (Ézs 42,3; Mt 12,20). Ezt bizonyítja az is, hogy egyfelől halálára, másfelől mennybemenetelére: a tőle való elszakadásra is előkészíti tanítványait. Az Úrvacsora rendelése után búcsúbeszédet intéz tanítványaihoz. A János írása szerint való evangélium 14. része örökíti meg ezt a számunkra a legrészletesebben.

Ebben a búcsúbeszédben három sokat mondó ígéret foglaltatik. Először azt ígéri Jézus, hogy helyet megy készíteni számunkra, másodszer azt, hogy elküldi Szentlelkét, harmadszor azt, hogy az Ő békességét adja nekik.

Mindenekelőtt azt ígéri, a 2-3. versek szerint: elmegy, hogy Atyja házában helyet készítsen nekik is, azután majd eljő újból és magához veszi őket, hogy ahol Ő van, ott legyenek

ők is. Milyen drága, milyen kegyelmes ígéret! Ez nemcsak a tanítványok szűkebb csapatának szól, hanem mindannyiunknak, akik szorongattatásaink közepette is szeretjük Őt, akik Urunknak és Királyunknak valljuk Őt, akik nem félünk bizonytságot tenni Róla, és akik vágyódunk utána.

Szólt-e már hozzád is ez a drága vigasztalás napjaidban, mikor könny áztatta orcádat, mikor búcsúznod kellett valamelyik szerettedtől, vagy valami nehéz bánat horgasztotta le fejed? Sohase feledd el: a te számodra is készített helyet Krisztus az örökkévaló hajlékok között, hogy te is ott lehess vele, és előtted hazaköltözött szeretteiddel együtt.

Másodszor a 16-18. és a 26. vers szerint azt ígéri: kéri az Atyát, és az más Vigasztalót küld nekik, Aki velük marad. Erről az elküldendő Szentlélekről több drága biztatást mond. Azt mondja róla, hogy örökké velük marad. Azt mondja róla: ez a Vigasztaló. Azt is mondja róla, hogy ez az igazság ama Lelke, akit a világ be nem fogadhat, de akit a tanítványok ismernek, mert náluk lakik és bennük marad. Azt is mondja, hogy a Szentlélekben Ő maga jó el hozzájuk, akiket nem hagy árvául. Végül azt is mondja róla, hogy a Szentlélek mindenre megtanítja majd őket, amire szükségük lesz, és eszükbe juttatja mindazt, amit mondott nekik.

Ez a nagyon gazdag és nagyon kegyelmes ígéret szól mindannyiunkhoz, akik egyik akarunk lenni Krisztussal életben-halálban, örökkévalóságban. De Pállal együtt meg kell kérdeznem tőletek, amit Ő kérdezett az efézusiaktól: „Vettetek e Szentlelket, miután hívőké lettetek?” Bárcsak ne kellene azt felelnetek, amit az efézusiak feleltek Pálnak: „Azt sem tudjuk, vagyon-e Szentlélek” (ApCsel 19,2). Vajha ti is könyörögnétek buzgón ezért és rátok is kiáradna a Lélek ereje és ti is tudnátok nyelveken szólni, hogy mindenki megérthessen titeket és ti is tudnátok prófétálni...

Végül – a 27. vers szerint – békességet ígér nekik. Erről a békéről két dolgot mond. Először azt, hogy az Ő békességét adja nekik. Ez olyan csodálatos volt a viharban is, halála előtt is. Azután azt mondja, hogy ezt a békességet nem úgy adja, mint a világ adja. A világ egyáltalán nem adhat igazi békességet, csak ígéretet nekünk. A világ csak valami álbékességgel altat el minket. Ebből sokszor még rosszabb a fölébredés. Krisztus békessége igaz és az örökélet drága bizonyosságával tölt el minket. Ezt a békességet a világ nemcsak nem adhatja, de el sem veheti tőlünk. Ez a békesség minden Krisztussal járó lélek drága kincse. Végigkísér minket földi szemeink bezárulásáig, sőt az örökkévalóságba is átkísér minket.

A mai békétlen időkben nagyon sok lélek vágyakozik ezután a mindennél drágább kincs: a krisztusi békesség után. Sokaknak azért nincs békességük, mert Istenhez és az Egyszülött

Fiához való viszonyuk nincs rendben. Már Ésaías is megmondja, hogy az Istentelenek számára nincs békesség (Ézs 57,21). Másfelől azt is megmondja: „Kinek szíve reád támaszkodik, megőrzöd azt teljes békében” (Ézs 26,3). Azt is vallja: „Uram, Te adsz nekünk békességet!” (Ézs 26,12).

Mi tesz minket bizonyossá afelől, hogy megvan ez a békességünk? Az, hogy nem nyugtalankodik a szívünk, sem nem fél. Krisztus azzal kezdi a búcsúbeszédét: „Ne nyugtalankodjék a ti szívetek...” és a békesség ígérete után azzal a fölhívással fordul ismét a tanítványaihoz: „Ne nyugtalankodjék a ti szívetek, senki ne féljen”. Csak akkor nem nyugtalankodunk, csak akkor nem félünk, ha hiszünk Istenben és hiszünk Egyszülött Fiában, az Úr Jézus Krisztusban: ha elfogadjuk Őt Urunkul, Megváltónkul és boldogan teszünk erről bizonyosságot, valahányszor alkalmunk nyílik erre.

Az a kannibálok közt dolgozó misszionárius is rendületlenül hitt Mennyei Atyjában és Megváltó Krisztusában, akinek a hívő szolgája tudtára adta, hogy aznap éjjel ki akarják oltani életét a vadak. Szíve szorongó érzések helyett nyugodt maradt. Buzgó imádságban készült este a „hazamenetelre”. Az a drága ígélet zsongott lelkében: „Tűzfal leszek körülöttem” (Zak 2,5). Imádkozás közben elnyomta az álom. Csak reggel felé ébredt föl. A bejelentett támadás csodálatos módon elmaradt. Ehelyett nemsokára megjelent előtte a vad emberek küldöttsége, élükön a törzsfőnökkel, aki őszintén megmondta neki: „Ma éjjel meg akartunk téged ölni. Amint fegyvereinkkel kezünkben közeledtünk kunyhóhoz, láttuk, hogy tűz veszi körül. A tűzből égő kardok csapkodtak felénk. Vissza kellett húzódnunk. most már hisszük, hogy az igaz Isten szolgája vagy és mi is Őt akarjuk ezentúl szolgálni.”

Isten minden igaz gyermeke életét ilyen tűzfal gyanánt veszi körül, és – valahányszor velük kapcsolatos terveinek megfelel – megoltalmazza őket a rájuk leselkedő halálos veszedelemtől, az ellenük intézett támadások között. Hallottuk tegnap, hogy Pál apostol élete hányszor forgott halálos veszedelemben. Az Apostolok Cselekedeteiről írott könyv sok csodálatos megszabadításról számol be. Megvédelmezi tűzfal gyanánt a fanatikus zsidók lelkesedése, ellene szőtt kísérlete ellenében. Megmenti őt a viharzó tengeren, sőt vele együtt az egész utas-sereget is megmenti, csak hogy eljuthasson Rómába. Hányszor vett körül engem is tűzfal gyanánt az Úr kegyelme. Ezek közül több tudomásomra is jutott. Valami tizenöt esetben forogtam halálos veszedelemben. Ezek mindegyikéből kegyelmesen kimentett. De még hány esetben mentett meg, amikről nem is tudok, amiket az örökkévalóságban fogok csak megtudni,

amikor mindannyiunkra, akik odajutunk, eljő a színről-színre látás kiváltsága. Drága kiváltság Isten minden igaz gyermeke számára, hogy Mennyei Atyánk tudta és megengedő akarata nélkül egy hajunk szála sem eshetik le (Mt 10,30; Lk 21,18).

Könyörögjünk buzgón azért, hogy igaz büntudattal és – szorongató érzés helyett – ezzel a diadalmas hittel teljék meg a mi szívünk is. Könyörögjünk azért, hogy viharálló legyen a mi hitünk is, hogy a békesség Istene tölthesse be egészen a mi szívünket is és mi se nyugtalankodjunk, se ne féljünk többé. Könyörögjünk azért, hogy a Kegyelemnek most megterülő királyi asztalánál áldott, boldog találkozásunk lehessen a láthatatlanul ott jelenlevő Úr Jézus Krisztussal. Könyörögjünk azért, hogy ennek a találkozásnak drága emlékeként végleg megszabaduljunk a mi szorongó érzéseinktől és elnyerjük mi is a legdrágább kincset: az Ő békességét...

Ámen